

Андрій Курков

ВЕЛИКА ПОВІТРОПЛАВНА ПОДОРОЖ

Тернопіль
Богдан

Рано-вранці на Киселівку налетів осінній вітер. Він шумів у садах і завивав у коминах будинків.

Васько Залізко і Рудик прокинулись та неохоче визирнули з будки.

— Ну й вістряган! — зітхнув Рудик. — От і осінь почалася. Скоро дощі підуть...

— Так, — задумливо кивнув Васько. — Погода стане нелітною, і доведеться сидіти в будці аж до весни... Та чому до весни?! — несподівано збадьорилося кошеня. — Ми ж хотіли подорожувати!

— Куди? — Рудик засмучено поглянув на друга.

— Будь-куди, — серйозно відповів Васько.

Цуценя почухало задньою лапою за вухом. Подорожувати будь-куди йому здавалося дуже небезпечним. От коли точно знаєш, куди саме подорожувати — це зовсім інша справа. А невідомо куди — це майже страшно.

— Давай полетимо разом із птахами! — запропонував Васько.

— А куди вони летять? — запитав Рудик.

— У дуже теплі краї, на південь.

— А раптом ми потрапимо з ними на північ, кудись у дуже холодні краї?! — засумнівалося цуценя.

— Ти що, не знаєш, що всі перелітні птахи летять восени на південь, а навесні — назад?! — здивувався Васько Залізко.

— Мене цьому не вчили! — буркнуло щеня. — І взагалі, я всьому навчаюся самотужки!

— Ну, якщо ти не хочеш, я один полечу! — тепер образилося кошеня.

— Чого це не хочу?! — підстрибнуло цуценя. — Дуже хочу, хочу в теплі краї!

— Ну, тоді я піду шукати попутних перелітних птахів! — кошеня вистрибнуло з будки й перелетіло через ворота.

Політавши навколо села, Васько Залізко побачив зграю диких качок, які саме збиралися в далеку дорогу. Він приземлився й підійшов до птахів.

— Вибачте, — звернулося до них кошенья. — Ви випадково не на південь летите?

Качки трохи злякалися і відскочили убік, тільки одна синьо-зелена птаха уважно оглянула Васька й відповіла:

— Так, ми на південь. А чому ви запитуете про це, шановний молодий кіт?

— Ми з другом зібралися подорожувати...— зніжковіло кошенья, — і от хотіли би полетіти в теплі краї з якою-небудь зграєю.

Качки оточили кошенья щільним кільцем, здивовано крякаючи й крутячи дзьобами.

— А на чому ви полетите? — поцікавилася серйозна синьо-зелена качка.

— Ні на чому. Самі полетимо, — відповів Васько.

— Ви хочете сказати, що ви — літаючий кіт?

— Так, — відповіло кошенья. — А мій друг — літаючий пес.

— Гарна компанія! — посміхнулася серйозна качка. — Ну що ж, я не проти. Тільки летіти будете у хвості зграї і якщо втомитесь — ми на вас чекати не будемо!

— Добре! — зраділо кошенья. — А коли ви вирушаєте?

— Коли жаби проквакають полудень.